

עמ"י 18404/11/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"י 18404-11-19 מדינת ישראל נ' פלוני לפני כבוד השופטת מיכל אגמון-גון

העוררת:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ פקד אדם בן שחר

נגד

המשיב:

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד יוגב חיים

החלטה

לפניי ערר על החלטת כב' השופטת שמאי בקר, שהחליט לשחרר, ללא תנאים (למעט ערבות עצמית) את המשיב שתקף עורכת דין, ככל הנראה על רקע סכסוך כספי שהיה ביניהם, תוך שהוא עושה שימוש בסכין.

מהעדויות עולה, כי עוה"ד המתלוננת השכירה בעבר דירה למשיב, ולאחר שעזב את הדירה ולטענתה לא שילם את כל דמי השכירות וגרם נזק לדירה, היא הגישה נגדו תביעה אזרחית.

המשיב אישר כי הגיע למשרדה בשעות הבוקר, כשלא היה איש במשרד חוץ מעורכת הדין ומזכירתה, נכנס לחדרה ואף לעדותו שלו, איים וצעק עליה, זאת, לדבריו, בשל העובדה שהיא סוחטת אותו וכי הוא לא חייב לה כספים.

הן המתלוננת הן מזכירתה, העידו כי המשיב הוציא במהלך האירוע סכין, בעלת ידית אדומה ועשה בה שימוש. המשיב טען, כי כלל לא הוציא את הסכין וכי שכח אותה בכיסו לאחר שחתך סלט. מצילום הסכין מתברר, שהוא עונה לתיאור של המתלוננת ומזכירתה. הסכין אף נמצאה בכיסו שעה שנתפס בסמוך למשרד.

כב' השופטת בקר כתב אמנם כי ככלל מי שנכנס למקום כשברשותו סכין כדי לעשות בו שימוש כנגד אדם אחר, ראוי שיישאר מאחורי סורג ובריח. אולם, נימק את החריגה במקרה זה בשלושה: הראשון כי: "הסכין שתמונתו בתיק, איננה סכין העשויה לרצח אלא לקילוף פירות"; השני כי "האיש שלפניי הוא אדם בן 60 אין לו עבר פלילי ועל פי הנמסר עוה"ד הצליחה באמצעות מזכירה להניס אותו ממשרדה" והשלישי: "כי לחשוד אמא בת 90 עיוורת אשר הוא סועד אותה".

נימוקים אלה רובם ככולם, תומכים בהחלטה לעצור ולא לשחרר. אולם, בטרם אתיחס לטיעונים אלה לגופם, יש להתייחס לעצם התופעה של אלימות כנגד נשים. אמנם, במקרה זה מדובר בעורכת דין ובמשיב שאינו בעל השכלה, אולם, אני סבורה כי בשנה בה נרצחו 13 נשים, וכאשר נרצחות בישראל מעל 20 נשים במוצע מדי שנה, לא ניתן

לעבור לסדר היום, ובוודאי לא לשחרר ללא תנאי מי שניסה לתקוף בעזרת סכין אשה שהוא מצוי איתה בסכסוך משפטי.

אלימות נגד נשים היא הפרה מוחלטת של זכויות האדם, בן אם היא מתרחשת בבית או מחוצה לו.

יש להתייחס לאלימות נגד נשים כאלימות מגדרית הנובעת, בין היתר, ממבנה חברתי שבו טבועה האפליה נגד נשים.

בהחלטת האו"ם מיוני 1994 נקבע בין היתר כי אלימות כלפי נשים מנציחה את יחסי הכוחות הבלתי שוויוניים בין נשים לגברים. באוקטובר 2006, פרסם האו"ם דו"ח בעקבות מחקר מעמיק שערך ובו נקבע כי כל סוג של אלימות כלפי נשים הוא הפרה של זכויות אדם.

אמנם הדגש הוא על אלימות כנגד בנות זוג, אולם זהו רק פן אחד של התופעה. גם האמנה בדבר ביעור כל צורות האפליה כנגד נשים (convention on the elimination of all forms of discrimination against women) ובהחלטות במסגרתה נקבע, כי אלימות נגד נשים מהווה הפרה של זכויות אדם.

לכאורה ניתן היה לומר, כי באותה מידה יכול היה המשיב לתקוף גם גבר שהגיש נגדו הליכים. אולם, זה אינו המקרה, וחשוב לזכור זאת במיוחד בעת הזו.

ולענייננו - שלושת הנימוקים אותם ציין כב' השופט בקר כהנמקה בהחלטתו לשחרר את המשיב וללא תנאים, מלבד היעדר עבר פלילי, כולם תומכים בהשאתו של המשיב מאחורי סורג ובריח.

אשר לסוג הסכין - אני סבורה כי עצם העובדה שהמשיב אישר כי הוא בא למשרד כדי להבהיר לבעלת הדירה שתבעה אותו, שהיא גם עורכת דין במקצועה, כי אינו חייב לה דבר ועשה זאת בלוויית סכין, היא חמורה מאין כמותה.

גרסתו של המשיב לפיה הוא לא עשה שימוש בסכין, נסתרת, כאמור, בתיאור המפורט של הסכין הן על ידי המתלוננת הן על ידי מזכירתה שהיתה באירוע, שנתנו תיאור מדויק של הסכין, כאשר זו נתפסה על המשיב מיד בסמוך על ידי המשטרה.

הנימוק השני מקומם אף יותר. בית משפט קמא זוקף לזכות המשיב ולחובת המתלוננת את העובדה שלא נגרמו נזקים ושהמתלוננת לא נפגעה בצורה חמורה. עילת המסוכנות אינה נמדדת בתוצאות אלא במעשים. אדם שמגיע כדי לאיים על אדם אחר, על אשה אחרת, ומגיע עם סכין, זו המסוכנות בהתגלמותה ויש לעצור את המסוכנות גם אם לא נגרמו נזקים ולא לחכות למקרים הטרגיים שסופם אחר. במקרה זה, המתלוננת ומזכירתה הצליחו בכוחות משותפים להתגבר על המשיב ולדחוק אותו אל מחוץ למשרד. אולם צריך לשאול, כשדנים בעילת המסוכנות, מה היה קורה אם המתלוננת היתה לבדה או אם לא היה בכוחן לעשות כן.

בנוסף, המתלוננת פנתה לבדיקה רפואית, ונמצאה כמפוחדת מאוד ורועדת, תיאורים המעידים על הטראומה שעברה, כך שגם אם לא נפגעה פיסית בצורה קשה, אין ספק כי הדבר מעיד על מסוכנות ולא להיפך.

אשר לגילו של המשיב - המשיב בן 60, ואינו סבורה שמראהו הוא כזה השולל אפשרות של פגיעה במתלוננת.

בנסיבות אלה של מסוכנות ממשית שבאה לידי ביטוי בשימוש בסכין במהלך איומים בהם מודה המשיב, יש מסוכנות גבוהה ואין די בעברו הנקי של המשיב ובעובדה שהוא מטפל באמו כדי לחרוג מהכלל לפיו במצב דברים זה, על מי שנוהג כך להישאר מאחורי סורג ובריא עד לסיום החקירה.

טענת בא כוחו של המשיב לפיה המתלוננת עשתה שימוש בתלונה כדי להשיג יתרונות בהליך האזרחי, היא תמוהה, שכן המשיב עצמו מודה שהגיע בהפתעה ללא פגישה מתוכננת ואיים וצעק על המתלוננת.

אשר לבקשת המשטרה לשלוח את המשיב להסתכלות, אני סבורה כי לאור התפרצות הזעם ולאור העובדה שהמשיב לא ידע להבהיר מדוע פעל כפי שפעל, ראוי לשלוח אותו להסתכלות פסיכיאטרית במהלך ימי המעצר.

על כן אני מורה על מעצרו של המשיב עד ליום 13.11.19 בשעה 12:00.

ניתנה היום, י' חשוון תש"פ, 08 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.

מיכל אגמון-גונן, שופטת